

лачътъ поиска да спре съ една кърпа кръвта която течеше отъ раната.

— Остави, рече Павлина, скоро ще са свърши сичко.

Лютата болѣсть, която осѣщаше, и истичанieto на голѣмо количество кръвь ослабахъ я отъ минута на минута, и едва можеше да са държи. Тя обърна очы на кръста на който щеше да са даде край на мъкыгъ ѝ, усмихна са къмъ онуй ложе на скърбта, което щеше поне да подържи бездушното ѝ тѣло. И като са обърна къмъ палача рече му съ умоляющъ гласъ « свърши. »

Палачътъ помаганъ отъ другаръ подигна я тосъ часъ на силныгъ си рѣцѣ, прострѣ я на кръста, като внимаваше щото рѣцѣгъ и краката ѝ да дѣгнатъ на четырыгъ края на кръста, тъй щото тѣлото зе образъ на буква X; и привързахъ рѣцѣгъ и краката на жертвата. Послѣ немилостивыйгъ палачъ замахна хладнокрѣвно съ желѣзната сопа, която като са спусти на ржката ѝ строши я като стъкло; глухо стenanье продължително и неволно изскочи изъ устата на Павлина, и ужасна болестъ тя осѣщаше чакъ въ мозъка на костыгъ си. Зрѣлището бѣше ужасно...

Народътъ безмолвенъ, нажаленъ обладаваше са отъ ужасъ при плачевната тѣзи драма. Тѣлото на Павлина, ако и привързано ѣко о кръста, трѣптѣше страшно и забыгъ ѝ са дрънкахъ като отъ голѣмъ мразъ. Три още подобни удари бѣхъ нанесены на гърдыгъ на прекрасното онуй тѣло, създадено за сичкыгъ радости на живота, и при сѣкый отъ тѣхъ стenanията на Павлина ставахъ послабы и неразличны. На послѣдния ударъ стenanията едва са осѣщавяхъ... Очыгъ на жертвата тъмны вече и полуотворены склопихъ са, дългыгъ черны мигачы падяхъ на ланитыгъ ѝ като лѣка сѣнка, челото ѝ прижыгъ и зе цвѣтъ на слонова кость... устныгъ ѝ са свихъ върху бѣлыгъ змбы като при послѣдня засмехка, и лекъ трепетъ помърда